

Tilfælde, som imidlertid neppe vil komme til at foreligge i Praksis. Men man har dog gjort opmærksom paa det ud fra den Betragtning, at man ikke kan vedtage Love, som i sig selv rummer en Inkonsekvens paa et bestemt Punkt.

Disse og andre Enkeltheder vil det vel imidlertid være rimeligt at beskæftige sig med i det kommende Udvalg, ligesom ogsaa med det Spørgsmaal, som navnlig er fremdraget af den danske Statsretslærer Professor Berlin i en Række Artikler i „Ugeskrift for Retsvæsen“ om dette Lovforslag. Han gør sig nemlig til Talsmand for, at man paa en eller anden Maade, f. Eks. ved at indsætte Ordet „frivillig“ i § 5, „den, som frivillig bliver Statsborger i et andet Land“, forhindrer, at en Dansk mister sin danske Indfødsret mod sin Villie ved at blive fremmed Statsborger paa Grund af Bestemmelser i det paagældende Land, som han ikke er klar over eller i hvert Fald ikke ønsker anvendt paa sig. Det bliver sikkert vanskeligt at finde en Formulering indenfor denne Lovs Rammer, hvorved man kan komme udenom denne Inkonsekvens, men selvfølgelig bør Lovgivningsmagten, naar man beskæftiger sig med disse Spørgsmaal, søge at gøre Bestemmelsen saa klar, at man ikke senere maa til at fortolke den paa den Maade, som det er nødvendigt i et Tilfælde.

Det store Spørgsmaal, som vel ogsaa i og for sig har været Grundlaget for hele Genoptagelsen af Indfødsretsspørgsmaalet, er dog sikkert den gifte Kvindes statsborgerlige Stilling. Her har Kvindeorganisationerne stillet sig paa det Standpunkt, at principielt maatte Kvinderne være selvstændige i Statsborgerforholdet, saaledes at den danske Kvinde bevarede sin Indfødsret, saa længe hun ønskede det, selv om hun giftede sig med en Udlænding, og omvendt at en udenlandsk Kvinde ikke opnaaede dansk Indfødsret ved selve Ægteskabet med en Dansk, men først efter, at hun har udtrykt Ønske derom gennem Naturalisation.

Hvad Spørgsmaalet om den udenlandske Kvindes Opnaaelse af dansk Indfødsret ved Ægteskab med en Dansk angaar, mener jeg, at det, der har været gældende Ret indtil nu herhjemme ligesom i en Række andre europæiske Lande, ogsaa er rigtigt, fordi man her ikke alene maa gaa ud fra Princippet lige Ret mellem Mand og Kvinde, men ogsaa maa tage Hensyn til, hvad der gavner den paagældende Kvinde mest, tage Hensyn til de Interesser, hun har

i Spørgsmaalets Løsning, og ogsaa tage Hensyn til de Interesser, vort Land har i Spørgsmaalet. Hvad Hensynet til hende selv angaar, vil de faktiske Forhold, naar en udenlandsk Kvinde gifter sig med en dansk Mand, være af en saadan Art, at hun vil have en meget stor Interesse i at opnaa dansk Statsborgerret; og hvad Hensynet til Landet angaar, har vi fra dansk Side ogsaa efter min Opfattelse en vis Interesse i, at en fremmed Kvinde, der gifter sig med en dansk Mand, saa hurtigt som muligt, i saa stor Udstrækning som muligt, føler sig som Dansk, og — lad mig tilføje — føler sig hjemme, naar hun kommer herop.

Men jeg kan gøre den Begrænsning i Regelen, at denne Interesse, saa vel for hendes Vedkommende som set fra et dansk nationalt Synspunkt, først i og for sig træder i Virksomhed i det Øjeblik, den udenlandske Kvinde flytter herop og bosætter sig sammen med Manden, saaledes at man indenfor denne Ramme i logisk Konsekvens af Bestemmelsen i § 5 meget vel kunde fastsætte den Regel, at den udenlandske Kvinde først opnaar dansk Statsborgerret i det Øjeblik, hun bosætter sig her i Riget.

Det er forstaaeligt, at Kvindeorganisationerne, naar de har fremsat Kravet om, at en dansk Kvinde skal bevare sin Indfødsret, ogsaa erklærer sig villige til at give Afkald paa noget og derved erklærer sig villige til at give Afkald paa den udenlandske Kvindes Ret til at opnaa dansk Statsborgerret. Jeg tror imidlertid ikke, at man fra Kvindeorganisationernes Side vil have noget imod, at man udvider Muligheden for at opnaa dansk Indfødsret *eo ipso* ogsaa til den udenlandske Kvinde, hvis man blot giver den danske Kvinde en saadan Stilling, at den Ordning, der indeholdes i Loven, maa siges at være tilfredsstillende for hende.

Jeg tror nemlig, det er rigtigt, at man ikke kan løse Indfødsretsspørgsmaalet ud fra givne Principper. Professor Berlin skriver i sin Artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“, at det foreliggende Lovforslags Regler om Erhvervelse af Indfødsret hviler paa en intim Forening eller en Krydsning af Afstammingsprincippet og af Territorialprincippet, idet hvert af de to Principper ført ud i de yderste Konsekvenser leder til urimelige Resultater. Og lige saa vel som Erfaringen har vist, at man ikke kan bygge sin Indfødsretslovgivning udelukkende paa et Afstammingsprincip eller udelukkende paa et Territorialprincip, saaledes mener jeg heller ikke, man kan bygge en Indfødsretslovgivning med Hensyn til den